

Graži ilgametės Komplektavimo skyriaus darbuotojos Lidijos Leonovos sukaktis

Pasitikdami 2008-ųjų vasarą paminėjome mūsų bendradarbės Lidijos Leonovos gražią 60-ies metų sukaktį. Biblioteka šiai moteriai – ne tik darbovietė, bet ir visas gyvenimas. Draugų, kolegų, bendraminčių būrys, sveikindamas Lidiją, dėkojo už kruopštų, sąžiningą kasdienį bibliotekininko darbą, linkėjo nepavargti, nenurimti ir nuolat tobulėti. Darbas bibliotekoje – Lidijos pašaukimas, galimybė realizuoti savo kūrybines mintis.

Kostromoje gimęs ir augęs Aleksandras Sergejevičius ir Irkutske savo jaunas dienas praleidusi Valentina susitiko ir sukūrė Leonovų šeimą Kaune. Kaip ir daugeliui jaunų žmonių, karas pakeitė jų gyvenimo vietą; jo atbloškė į Lietuvą, jie čia rado ir sukūrė savo namus. Kaune 1948 m. birželio 5 d. gimė jų vienintelė dukrelė Lidija. Vėliau į jauną šeimą atvykusi Valentinos mama tapo mažos mergaitės auklėtoja ir drauge. Lidija vaikų darželio nelankė, todėl su močiute Marija žaisdavo, skaitydavo knygas, eidavo pasivaikščioti – buvo mylima ir lepinama. Vėliau jos abi gyveno Vilniuje, bute ant Tauro kalno.

1955 m. Lidija Kaune pradėjo lankyti pirmąją klasę. Mokyklą, pirmąją mokytoją ir draugus, pirmus savarankiškus gyvenimo žingsnius ir rimtus įsipareigojimus Lidija prisimena iki šiol.

L. Leonovos tėtis buvo karininkas, todėl šeimos gyvenamoji vieta dažnai keitėsi. Trečiąją klasę mergaitė jau lankė Vilniuje, tuometinėje 10-ojoje vidurinėje mokykloje, o į aštuntąją klasę nuėjo Estijos Viljandžio mieste, kur ir baigė vidurinę mokyklą.

1966 m. Lidija įstojo į Sankt Peterburgo (tuometinio Leningrado) Bibliotekininkystės technikumą, kurį 1968 m. baigė su pagyrimu, todėl tais pačiais metais galėjo stoti į N. Krupskajos kultūros institutą. 1972 m. sėkmingai jį baigė ir įgijo aukščiausią bibliotekininko-bibliografo kvalifikaciją.

Nuo 1972 iki 1975 m. pagal paskyrimą ji dirbo Permės apskrities M. Gorkio bibliotekoje. Profesionalai ir darbšti specialistė daug važinėjo po mažas srities bibliotekas, teikdama jų darbuotojams metodines konsultacijas. Merginą žavėjo nuostabi Uralo kalnų gamta, žmonių paprastumas ir nuoširdumas. Darbas buvo įdomus, tačiau traukė namai.

1975 m. Lidija Leonova grįžo į Vilnių. Mergina kreipėsi į darbo biržą ir gavo pasiūlymą dirbti Lietuvos mokslų akademijos bibliotekoje. Jos diplominio darbo tema buvo Čekoslovakijos bibliotekų sistema. Todėl, dar būdama studentė, Lidija stažavo tuometinėje Čekoslovakijoje, o vėliau (studijų laikais), lydėdama Čekijos studentus bibliotekininkus lankėsi Lietuvos mokslų akademijos bibliotekoje. Ši paliko jai neišdildomą įspūdį. Mergina apsidžiaugė, gavusi galimybę artimiau susipažinti su Bibliotekos kolektyvu bei jos turtais, ir atvyko pokalbiui. Direktorius J. Marcinkevičius, pasišnekėjęs su jauna energinga specialiste, sutiko priimti ją į darbą. Taip prasidėjo ilgi darbo ir gyvenimo metai šioje įstaigoje.

Ryžtinga ir be galo kruopšti darbuotoja buvo pastebėta. Savo karjerą pradėjo Fondų saugojimo ir aptarnavimo skyriuje, kur ėjo įvairias pareigas iki 1994 vasario 1 d.: vyresnioji bibliotekininkė, tarpbibliotekinio sektoriaus vadovė, vyriausioji bibliotekininkė. Nuo 1994 m. vasario 1 d. ji perkeliama dirbti vyriausiąja bibliotekininke Užsienio leidinių komplektavimo skyriuje, kur reikėjo žmogaus, gerai išmanančio buvusios TSRS bibliotekų fondų struktūrą, besidominčio šių šalių spaudiniais, galinčio juos profesionaliai komplektuoti. Lidija iki šiol dirba šiame bare: rūpinasi knygų mainais su bibliotekomis iš NVS bei Baltijos valstybių, šių šalių spaudinių komplektavimu, tarptautinio bendradarbiavimo plėtra.

Dirbdama dabartiniame Komplektavimo skyriuje, Lidija džiaugiasi, kad ir šiais laikais, kai, atrodo, nieko nėra svarbiau už technologijas, politiką ir pinigus, knyga išlieka vertybe. Kompiuteris niekada neatstos spausdintos knygos. Tačiau kolegė pripažįsta, kad neužtenka tik sutvarkyti knygą. Juk tai – ir įvairūs renginiai, ir bendravimas su žmonėmis, ir įgyvendinami projektai, naujos technologijos. Todėl ji nuolat tobulina igūdžius. Tačiau paklausta, ar įsivaizduoja, jog galėtų dirbti kokį kitą darbą, abejoja.

Daugiau negu tris dešimtis metų Bibliotekoje dirbanti Lidija sugebėjo pelnyti skaitytojų, kolegų pagarbą ir įrodyti, kad darbas bibliotekoje tapo jos gyvenimo būdu. Tai – didelės erudicijos, plačių interesų, nepaprastai veikli, išskirtinio darbštumo, stiprios valios asmenybė. Lidija Leonova skaitė pranešimus konferencijose bei rašė straipsnius įvairiomis bibliotekininkystės temomis. Lietuvos ir tarptautinėse mokslinėse konferencijose ji perskaitė apie 10 pranešimų, su Bibliotekos delegacijomis lankėsi mokslinėse konferencijose Latvijoje ir Estijoje, Baltarusijoje ir Rusijoje. Taip pat ji yra išvertusi į rusų kalbą kitų kolegų pranešimus. Nė viena skyriaus rengiama paroda nepraeina be šios meniškos ir kūrybingos moters pastangų. Ji visada mielai pasidalina sukaupta gyvenimiška ir profesine patirtimi. Tai artistinių ir jaukaus bendravimo gebėjimų turinti asmenybė – kantri, paslaugi, maloni.

Lietuvos bibliotekų tarybos kreipimesi į šalies gyventojus parašyta: „Biblioteka – Tavo atradimų vieta, Tavo dar neatskleistų paslapčių skrynia. Iškritęs iš skrynios ir pasileidęs bėgti klaidžiais interneto tinklais Ariadnės siūlas veda Tave per gyvenimo kelius, kauburius, krizes, pakilimus ar netikėtas duobes. Tai žinių labirintas, su daugybe koridorių, įvairiausių formų laiptų-laiptelių, kuriais įžengi į vaikystę, mokyklą, paauglystę, universitetą, darbą, suaugusiojo gyvenimą, kol atrandi ir sukuri savo jaukius namus. Biblioteka visada liks Tavo antraisiais namais – išleidusiais į gyvenimą, bet niekada neužvėrusiais durų“. Šie žodžiai ypatingai tinka ir mūsų mielai kolegei.

Irena Surgėlienė